

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 984 ²	Κυριακὴ Ἁγ. Πάντων (Ἐβρ. 11,33 – 12,2) 15 Ἰουνίου 2014 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἐμπαιγμός

«Ἐτεροὶ δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον...»
(Ἐβρ. 11,36)

Τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ἀγαπητοί μου, ἱστορεῖ τὴν **ἄθλησι καὶ τὰ μαρτύρια τῶν ἁγίων Πάντων**. Ποιὸς δὲν θαυμάζει τὴν καρτερίᾳ τους;

Μὴ λησμονοῦμε ὅμως, ὅτι οἱ σωματικοὶ πόνοι ποὺ ὑπέμειναν ἦταν ἓνα μέρος μόνο τοῦ μαρτυρίου τους. Οἱ ἅγιοι Πάντες εἶχαν κ' ἕναν ἄλλο πόνο νὰ ὑπομείνουν. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ **ἐμπαιγμός**. Γι' αὐτὸ τώρα δὲν θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὰ φοβερὰ σωματικά τους μαρτύρια. Θὰ σᾶς μιλήσω μόνο γιὰ τὸν ἐμπαιγμὸ, γιὰ τὴν **κοροϊδίᾳ**, ποὺ ὑπέμειναν οἱ ἅγιοι Πάντες, σύμφωνα μ' αὐτὰ ποὺ λέει ὁ σημερινὸς ἀπόστολος.

«Ἐμπαιγμῶν», λέει, «καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον» (Ἐβρ. 11,36), δοκίμασαν δηλαδὴ τὸν ἐμπαιγμὸ. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἐμπαιγμὸς; Ἄν ἀνοίξουμε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, θὰ δοῦμε ὅτι πολλοὶ ἱεροὶ ἄνδρες ἔγιναν **ἀντικείμενο γελοϊότητος καὶ χλευασμοῦ**.

● Παράδειγμα πρῶτο ὁ **Νῶε**. Ἦταν δίκαιος. Πίστευε στὸ Θεὸ καὶ ἔλεγε στοὺς συγχρόνους του νὰ παύσουν ν' ἁμαρτάνουν. Ἐκεῖνοι τὸν ἐνέπαιζαν, τὸν κοροΐδευαν. Κι ὅταν ὁ Νῶε τοὺς εἶπε ὅτι ἔρχεται τιμωρία καὶ τὸν εἶδαν νὰ φτειάχνῃ καράβι στὴν ξηρὰ, αὐτοὶ διασκέδαζαν καὶ ἔλεγαν· Τρελλάθηκε ὁ Νῶε...

● Ἐνεπαίχθη λοιπὸν ὁ Νῶε ἀπὸ τὴν γενεὰ του τὴν ἄπιστη καὶ διεφθαρμένη. Ἐνεπαίχθη ἐπίσης ὁ **Λῶτ** ὁ δίκαιος μέσα στὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα.

● Ἐνεπαίχθη ἀκόμη ὁ **Ἰώβ**. Ὅταν τὸν εἶδαν φτωχὸ, δυστυχισμένο, ἄρρωστο, τοῦ εἶπαν· Τί σὲ ὠφέλησαν οἱ δικαιοσύνες σου καὶ ἡ πίστι σου;... Κι αὐτὴ ἀκόμα ἡ γυναίκα του τοῦ εἶπε τὸν πιὸ πικρὸ λόγο· «Βλαστήμα τὸ Θεό, καὶ πέθανε». Αὐτὸς ὅμως ἀπήνησε· Γυναίκα ἄφρον, ὄχι μόνο δὲν τὸν βλαστημῶ, ἀλλὰ καὶ

τὸν ὑμνῶ καὶ τὸν δοξάζω. «*Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος*» (βλ. Ἰωβ 1,21). Ἐνεπαίχθη, μὰ αὐτὸς δὲν γόγγυσε, ἀλλὰ δοξολόγησε τὸ Θεό.

● Ἐνεπαίχθη καὶ ὁ **Δαυῖδ** ἀπὸ καθάρματα τῆς ἐποχῆς του ὅπως ὁ Σεμεΐ, ποὺ τὸν ὕβριζε καπηλικῶς. Ἐνεπαίχθησαν δηλαδὴ ὅλοι οἱ προφῆτες. Δὲν ὑπάρχει δίκαιος τῆς παλαιᾶς διαθήκης ποὺ νὰ μὴν ἐνεπαίχθη ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του.

Ἄλλὰ γιατί πᾶμε μακριά; Ποιὸς εἶνε, ἀδελφοί μου, ὁ ἀρχηγὸς μας; ποιὸς εἶνε τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα γιὰ μᾶς; Εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Ἦ λοιπὸν, τί τοῦ ἔκανε ὁ κόσμος; τοῦ ἔστρωσε λουλούδια νὰ περάσῃ; Ἐνεπαίχθη καὶ ὁ Χριστός. Καὶ ἐνεπαίχθη ὅσο κανεῖς ἄλλος στὸν κόσμο. Οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι ἄνοιξαν τὰ στόματά τους καὶ τί δὲν εἶπαν ἐναντίον του! Ποιὸν πιστεύετε; ἔλεγαν στὸ λαό· αὐτόν; αὐτὸς εἶνε «*υἱὸς τοῦ τέκτονος*», παιδὶ τοῦ μαραγκοῦ (Ματθ. 13,55). Τί τὸν πιστεύετε αὐτόν; εἶνε «*φίλος τελῶνων καὶ ἁμαρτωλῶν*», εἶνε «*φάγος καὶ οἶνοπότης*», ἀκόμα καὶ «*δαιμόνιον ἔχει*» (Ματθ. 11,19)· αὐτὸς δηλαδὴ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγγέλων, ὠνομάστηκε ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων (πρβλ. Ματθ. 9,34· 12,24. Μάρκ. 3,22. Λουκ. 11,15). Καὶ σὲ μιὰ περίπτωσι εἶπαν, ὅτι «*τρελλάθηκε*» (Μάρκ. 3,21)!

Ἄλλὰ ἢ κατ' ἐξοχὴν ἡμέρα τῶν ἐμπαιγμῶν, τῆς ἐξουθενώσεως καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἡ **Μεγάλῃ Παρασκευῇ**. Τότε οἱ Ἰουδαῖοι μαζεύτηκαν κάτω ἀπὸ τὸ πραιτώριο, κι ὅταν ὁ Χριστὸς εἶπε ὅτι, Ἐγὼ εἶμαι βασιλεὺς ἀλλὰ πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς βασιλιᾶδες τοῦ κόσμου («*ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου*» Ἰω. 18,36), τότε τὸν πῆραν οἱ στρατιῶτες καὶ ἀφοῦ τὸν ἐγδυσαν τοῦ φόρεσαν μιὰ ψεύτικη χλαμύδα. Ἐπάνω στὸ κεφάλι του, ἀντὶ νὰ βάλουν στέμμα, ἔβαλαν ἓνα ἀγκάθινο στεφάνι. Στὸ χέρι τοῦ ἔδω-

σαν ένα καλάμι, και κατόπιν γονάτισαν μπροστά του περιπαικτικά. Τὸν ἔφτυναν, τὸν βλαστημοῦσαν και τοῦ ἔλεγαν «*Χαῖρε, ὁ βασιλεύς*» ἡμῶν (Matθ. 27,29. Μάρκ. 15,18. Ἰω. 19,3). Κι ὅταν ἀνέβηκε ἐπάνω στοῦ σταυροῦ, περνοῦσαν ἀπὸ κάτω και τὸν ἔφτυναν μικροὶ - μεγάλοι. Τὸν ἔφτυναν ἀκόμα κι αὐτοὶ οἱ συγκατάδικοί του· «*Τὸ δ' αὐτὸ και οἱ λησταὶ οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ ὠνειδίζον αὐτόν*», τὸν ἐνέπαιζαν (Matθ. 27,44. Μάρκ. 15,32).

Ἰδοὺ λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ὅτι και αὐτὸς ὁ Χριστός, ὁ **ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας**, μέσα στὸν ἄπιστο και διεφθαρμένο κόσμο ἔγινε ἀντικείμενο χλευασμοῦ, ἐξευτελισμοῦ και ὀνειδισμοῦ.

* * *

Και μέχρι σήμερα ἐξακολουθεῖ ὁ ἐμπαιγμός. Ναί, ἀδελφοί μου· ἐμπαίζονται τὰ ὅσια και ἱερά, ἐμπαίζονται οἱ εὐσεβεῖς. Δὲν τὸ καταλάβαμε σὲ ποιά ἐποχὴ ζοῦμε. Τὰ εἶπε ὁ Θεός. Ἀγοράστε Ἀποκάλυψι και διαβάστε, νὰ δῆτε σὲ ποιά χρόνια εἴμαστε. Εἶνε τὰ χρόνια τοῦ Νῶε, («*ὡσπερ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε*» Matθ. 24,37), τὰ χρόνια τοῦ Λῶτ, τὰ χρόνια ποῦ μᾶς περιμένει ἡ μεγάλη καταστροφὴ γιὰ ὅλες τὶς ἁμαρτίες και τοὺς ἐμπαιγμούς μας.

Κοιτάξτε νὰ δῆτε. Ἐὰν **ἕνας νέος** εἶνε μοντέρνος, πηγαίνει στὰ κέντρα διασκεδάσεως, περνᾷ τὶς νύχτες του μὲ γυναῖκα ἁμαρτωλά, ἔχη τὸ σπίτι του μόνο ὡς ξενοδοχεῖο ὕπνου και φαγητοῦ, τρέχη στὰ γήπεδα και δίνη κλωτσιὰς στὴ μπάλλα, αὐτὸς θεωρεῖται σπουδαῖος και ὅλοι τὸν χειροκροτοῦν. Ἐὰν ἕνας νέος ἀγαπᾷ τὴ μάνα και τὸν πατέρα του, γυρίζει στὸ σπίτι μόλις βραδιάση, κρατᾷ τὸ Εὐαγγέλιο στὰ χέρια του, αὐτὸν ὅλοι τὸν κοροϊδεύουν· ὦ τὸν καλόγερο! λένε. Τὸν τεντυμπόη τὸν ὑψώνουν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ· τὸ παιδί ποῦ πιστεύει στὸ Θεὸ ζητοῦν νὰ τοῦ ρίξουν χιόνι και νὰ τὸν ἐξουθενώσουν. Ἐὰν **μία νέα** εἶνε μοντέρνα, ἐὰν τώρα τὸ καλοκαίρι πετᾷ τὰ ροῦχα της και ἐκθέτη τὶς σάρκες της σὰν τὰ κρέατα ποῦ κρεμᾶνε στὰ κρεοπωλεῖα, ἐὰν τρέχη στὰ κέντρα, στὰ πάρτυ και στὰ χοροδιδασκαλεῖα, ὁ κόσμος τὴ θαυμάζει και λέει· Τί μοντέρνο και προωδευμένο κορίτσι!... Ἐὰν **μία κόρη** ντύνεται σεμνά, πιστεῦη στὸ Χριστό, πηγαίνει στὴν ἐκκλησία, λατρεύη τὸ Θεὸ και προσκυνᾷ τοὺς ἀγίους, τότε λένε· ὦ τὴν «παπαδιά», τὴν καθυστερημένη!... Στὴ γενεά μας λοιπόν **ἐμπαίζεται ὁ εὐσεβὴς και τιμᾶται ὁ ἀσεβὴς**.

Ἐὰν μπῆτε σὲ λεωφορεῖο ἢ καράβι ἢ ἀεροπλάνο και κάνετε τὸ **σταυρὸ** σας, θὰ γελά-

σουν οἱ μοντέρνοι. Ἐὰν καθήσετε στὸ ἐστιατόριο και κάνετε τὸ σταυρὸ σας, θὰ σᾶς εἰρωνευθοῦν.

Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια, ὅταν ἔβλεπαν παπᾶ στὸ δρόμο, ἔτρεχαν και φιλοῦσαν τὸ χέρι του. Τώρα, **μόλις παρουσιαστῆ παπᾶς, τὸν χλευάζουν** και κάνουν ἀπρεπεῖς χειρονομίες. Ἄλλὰ θὰ ῥθῆ ὥρα ποῦ ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ ἔχη παπᾶδες. Γιατί ὁ νέος νὰ γίνη παπᾶς; γιὰ νὰ τὸν ἐμπαίξης ἐσὺ και νὰ τὸν ἐξευτελίξης μὲ τὶς αἰσchrές χειρονομίες σου;

Τὸ προεῖπε ἡ Γραφή· Θὰ παρουσιαστοῦν «*ἐμπαίχται*» (Β' Πέτρ. 3,3. Ἰούδ. 18)! Και ἰδοὺ, **γέμισε ὁ κόσμος ἐμπαίχτες**. Κοροϊδεύουν τὰ ὅσια και τὰ ἱερά.

Σὲ κάποια ἐνορία ἐώρταζε ὁ ναός, και βγήκαν μὲ τὰ ἐξαπτέρυγα νὰ κάνουν **λιτανεία συνοδεία τῆς μουσικῆς τοῦ δήμου**. Και ἐνῶ ἔψαλλαν τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα και ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἱερά, και ἐνῶ ὅλοι ἔπρεπε τὴν ὥρα ἐκείνη νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ μᾶς λυπηθῆ και νὰ μὴ ρίξη φωτιὰ νὰ μᾶς κάψη γιὰ τὶς πορνείες τὶς μοιχεῖες και τὶς βλαστήμιες μας· τὴν ὥρα ἐκείνη, ποῦ ὁ λαὸς συνώδευε τὴν εἰκόνα, κάποιος «σφύριξε» τὴν εἰδοσι, ὅτι νίκησε μία ὀμάδα στὸ φουτ-μπῶλ. Τότε ἡ μουσικὴ τοῦ δήμου ἀλλάζει ἀμέσως «σκοπὸ» και ἀρχίζει νὰ παίξει μιὰ κοσμικὴ μελωδία, ἐνῶ διακοῦσε ἀκόμα ἡ λιτανεία και ἐνῶ συνώδευαν τὴν ἱερά εἰκόνα! Καταντήσαμε ἐμπαίχτες...

Στὰ χρόνια αὐτά, ἀδέρφια μου, «**στῶμεν καλῶς**»! Μέσα στὴ γενεά μας αὐτὴ, γενεὰ Σοδόμων και Γομόρρας, γενεὰ ἀπίστων και διεφθαρμένων ἀνθρώπων, γενεὰ πονηρὰ και διεστραμμένη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρο, «**στῶμεν καλῶς**»! Σὰν στρατιώτης ποῦ κρατᾷ τὴ σημαία τοῦ Χριστοῦ, ἄς σταθοῦμε καλῶς!

Κι ἐὰν ἀκόμα μείνης ἕνας, ἀδελφέ μου, μὴν ἀπογοητευθῆς. Κι ἐὰν ἀκόμα ὄλη ἡ πόλις ἢ τὸ χωριὸ σου, μὲ τόσοις κατοίκους, ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό, σὺ μὴν τὸν ἀρνηθῆς. Κι ἐὰν ἀκόμη πάνω στὸ κάθε σπίτι ὑψωθῆ ἡ παντιέρα τοῦ διαβόλου, στὸ δικό σου τὸ σπίτι νὰ μὴν ὑψωθῆ. **Ἐνας νὰ μείνης, πιστεῦε στὸ Θεό!** Γιατί μπορεῖ νὰ εἶνε ψέματα τὰ ἄστρα, ψέματα ὁ ἥλιος, ψέματα ὁ κόσμος, ψέματα και οἱ βασιλιάδες, ψέματα τὰ παλάτια, ὅλα νὰ εἶνε ψέματα· ἕνα δὲν εἶνε ψέμα, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε και ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**